

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 19. vinotoka 1888.

List 42.

Spominske čertice

iz življenja rajnega prečast. gosp.

Luka Dolinar-ja,

vpokojnega fajmoštra v Spod. Tuhinju, znamenitega slovenskega cerkvenega pesnika in skladatelja. *)

V dan 24. avgusta t. l. minilo je bilo 25 let, odkar je umerl v Spodnjem Tuhinju, fare Kamniške dekanije, ondotni vpokojeni fajmošter, vis. č. g. Luka Dolinar. Mislimo, da je ta preblagi gospod zaslužil, da se ga „Danica“ po preteklih 25 letih njegove smerti spominja, ter svojim cenjenim bralcem podá skromen popis njegovega življenja, in zraven gorečega truda in delovanja za cerkveno petje našega slovenskega naroda.

Rajni mnogočastiti gosp. Luka Dolinar rodil se je 14. okt. 1794 v „loških hribih“, t. j. v onem oddelku gorenjsko-poljanske doline, ki pripada k Škotjeloški mestni fari. V vvodu svojih „pesem za godove in praznike celega leta“ opeva sam svoje življenje; omenja mladinska leta; spominja se preljubljene matere, ki ga je kerščansko redila, da bi ga (po izgledu gorečih slovenskih mater) darovala Gospodu; pripoveduje, da je pasel in zraven že kot otrok rad prepeval, s čimur je celo žalil svojega ljubega očeta. Omenja dalje majhnega mesta (Škofje Loke), pa njega „urnih, brumnih in zvestih ljudi“; ondi namreč je sprejemal perve šolske uke; prišel dalje v latinske šole v Ljubljano, iz njih pa v ondotno bogoslovje. V škofijskem imeniku naše škofije za l. 1817 najdemo ga vpisanega kot bogoslovca, ki je svoje študije že doveršil, pa zarad nespolnjenih postavnih let ne še sposobnega za sv. mašnikovo posvečenje. Naslednje 1818. leto v dan 17. maja (tedaj Mariji posvečenem mesecu) postal je mašnik; ravno to leto pa ga najdemo že nastavljenega kot prvega duhovnega pomočnika v Radoljici. V tej službi ostal je mladi in nadarjeni gospod do l. 1824, tedaj

*) Pričujoči spis je bil namenjen ravno za 25. smertno obletnico slavnega gospoda; ker se je pa nekoliko zakasnil, naj bo pa o godu za vezilni dar kot duševni venec položen na njegov grob. Pisavec.

kacih 6 let. L. 1825 postal je v predmestni fari sv. Petra v Ljubljani III. kaplan, koj naslednje 1826. leto pa pomaknil se na I. kaplansko mesto, in ostal tako do l. 1828. — Iz dozdej navedenega, t. j. iz odličnih služb, lahko je razviditi, da je moral biti gosp. Luka Dolinar gledé na tadanje razmere pri svojih višjih in prednikih na dobrem glasu ter v posebni veljavi. Da se je poleg spolnovanja svojih duhovskih dolžnost zanimal tudi za cerkveno petje, kaže nam to, ker je kot Št. Peterski kaplan l. 1828 zveršil: „Pesme v nedelje celega leta“, ali z drugimi besedami: Svete evangelije celega leta v vezani besedi. Teh pesem je 55; izdal jih je gospod pesnik z napevi vred l. 1829. Misel ta je bila jako dobra, originalna; vstreženo je bilo s tim na moč slovenskim organistom, ki te novosti niso nič manj z veseljem sprejeli, kakor nekatere leta pozneje č. g. pridigarji neumerljivega Slomška nikoli dovolj prehvaljeno „evangeljsko in apostoljsko hrano.“ —

L. 1829 najdemo preč. g. L. Dolinarja vpisanega že kot fajmoštra (po tadanjem izrazu „lokalista“) na Jančem. Za taiste čase ko je bilo dovolj gg. duhovnov, je bilo to kaj nenavadnega, ako je kateri tako hitro (v dobrih desetih letih) postal samostojen dušni pastir. To je bil dokaz novega odlikovanja tega gospoda. Janški verb, na katerem stoji cerkev in farovž, sloví zarad svojega sprelepega razgleda na daleč okrog, in je, bi rekli, vstvarjen kakor nalašč za pesniško navdušenje. Ni čudo toraj, da se je čutil rajni g. L. Dolinar ondi vsega zavzetega za pobožno petje prav v zmislu slovečega rajnega Jos. Hašnik-a, ki je pel:

„Zveličanih zbori
In angeljski kori
V nebesih pojejo,
Mi peti rečejo.
Zakaj bi ne pel?
Zakaj bi ne pel?“

Kot fajmošter Janški je namreč izdal l. 1833 „Pesme za godove in praznike celega leta.“ Dodal jim je tudi napeve. Knjiga le-ta obsega: Predgovor v nevezani besedi. Temu sledí vezani vvod, v katerem (nekako pokrit.) opeva svoj življenjepis od otročje dóbe (kakor je bilo že omenjeno), do časa, ko je doveršil to svojo knjigo na Jančem. Pesmam na čelu se nahaja ona za peto sv. mašo, in za njo se verstijo naprej zaporedoma, kakor nanašajo časi in potrebe vsega cerkvenega leta. Posnete so tudi one, kar zadeva

praznike Gospodove, Marijine in Svetnikov, po večjem po evangelijih ali pa po cerkvenih molitvah, kar je bilo prečast. g. pesnika in pevca zopet jako dobra izvirna misel.

(Konec nasl.)

Nagovor do zbranega ljudstva pri blagoslovljeni šolske zastave na Berdu.

Cesar Konstantin vojskoval se je svoje dni (l. 312) s svojim nasprotnikom cesarjem Maksencijem. Konstantin bil je v veliki stiski, ker je bila njegova armada veliko manjši od Maksencijeve. V tej stiski se je obrnil k edinemu pravemu Bogu, ktereга je že njegov oče spoznaval iz vstvarjenja sveta. Ni zastonj zdihoval k živemu Bogu. Nek popoldan, ko je šel s svojo vojsko skoz francosko deželo, je videl nad solncem svitel križ z napisom „In hoc signo vinces;“ to je: „V tem znamenju boš zmagal.“ Groza je obhajala njega in vso njegovo armado. Konstantin preiščuje, kaj bi utegnila pomeniti ta prikazen na nebu.

V naslednji noči se mu prikaže Kristus s tistim križem in mu zapové, naj enako podobo naredi na vojaško bandero za brambo zoper svojega nasprotnika. Konstantin dá drago bandero narediti in pred vojaki v boj nesti ter na drog s križem pripeti in nositi pred vojaki v boj. Maksencij je bil premagan, in Konstantin postal samovladar. Križ, ki je bil dosihmal znamenje sramote, postal je znamenje zmage in časti.

To je dogodba one kerščanske zastave. Gotovo zanimiva dogodba za vse poslušavce z ozirom na šolsko zastavo, katero so omislili prijatelji šolske mladine in ki se je ravno kar blagoslovlila.

Cesar Konstantin je s pomočjo božjo z zastavo sv. Križa premagal svojega nasprotnika. Tudi šolarji, ki se bojuejo zoper nevednost duha in spačenost serca, bodo zmagali s pomočjo Božjo pod varstvom Device Marije, pomočnice kristjanov, in sv. Alojzija, patrona šolarja.

Učencem bojevat se je zoper nevednost in surovost duha, ki je na veliko kvar človeku; prizadevati se je tedaj, mnogo učiti, veliko napora treba je učencem, mladini, posebno še poznejša leta, da si pridobiva omiko, vednost, potrebnih človeku za dosego časne sreče in večnega zveličanja. Toraj naj si dobro priučí pred vsim veroznanstva, in potem tudi družih véd, ktere pospešujejo časni blagostan.

Hud boj ima pa tudi mladina, posebno šolska, zoper spačenost serca, ki izvira iz poželenja mesa, poželenja oči, in napuha življenja. Ta boj je hud zlasti sedanji čas, ko slabi zgledi in zapeljivi uki mladino tolikanj vabijo na široko cesto mehkužnega in razkošnega življenja. Naj se toraj mladina bori za plemenitost serca po vzoru Jezusovega najsvetejšega Serca, da si pridobi stanovitnost v dobrem, čverst značaj (sej pobožnost je po besedah sv. Pavla za vse dobra), in da bodo vestni državljani.

Pri tem prizadevanji naša mladina ni osamljena, ker tudi ona se bojuje v zavetji sv. Križa in pod varstvom Device Marije in sv. Alojzija.

Na eni strani zastave vidimo sliko preblazene Device Marije brez Madeža spočete, Njo slavi vesoljni svet kot Kraljico nebes in zemlje — in kličemo jo na pomoč posebej kot Marijo pomočnico kristjanov, njenemu varstvu se priporočajo grešniki in pravični, stari, in še prav posebno ljuba mladina, ki je tolikanj potrebna njene pomoči.

Marijino varstvo in pomoč dosegla bo mladina, ako ima pred očmi njene vzorne čednosti, zlasti ponižnost, pobožnost in sveto čistost.

Na drugi strani zastave je slika sv. Alojzija, patrona šolske mladine. Ta svetnik bil je vzor pridnosti, čistega serca pa tako, da ga imenujemo „angelskega mladenča,“ — prisluzil si je tudi z zatajevanjem in spokornim življenjem obilnost nebeškega veselja, pridobil si častljivo nebeško krono. Zdaj je sv. Alojzij, ki je zapustil šolski mladini najlepši izgled čednosti in kerščanskega življenja, še v nebesih velik njen prijatelj, kateri obilno prosi za učence in njihove učitelje. In kolikor bolj bodo šolarji posnemali sv. Alojzija, ter napredovali v vednostih in v lepoti serca, toliko bolj bodo deležni mogočne priprošnje sv. Alojzija, svojega zavetnika.

Kar pa današnjemu blagoslovljenju zastave gotovo vtiska še poseben znak in tako rekoč zgodovinski pečat, je to, ker je svečanost strinjena s štiridesetletnico vladanja našega presvitlega cesarja Franc-Jozefa I. Minulo je namreč 40 lét, kar so naš ljubljani in pobožni cesar prevzeli vladarstvo obširne in starodavne Avstrije.

In mi smo ravno kar pri slovesni božji službi zahvalili se neskončno dobrotljivemu Bogu za vse milosti, ktere je v teku 40 lét milostno delil našemu presvitlemu cesarju in po njegovi dobrotljivi roki avstrijskim narodom v obče, in tudi še nam posebno.

Ravno trak, pripet na šolski zastavi, darovan od odlične pobožne gospe, označuje nam po svojem napisu „Ob štiridesetletnici cesarja Franca Jožefa I“ — tesno zvezo blagoslovljenja te zastave s svečanostjo štiridesetletnice našega Cesarja.

Ta pomenljivi napis na traku zastave naj vsadi v serca naše mladine posebno tri cvetlice, namreč cvetlico detinske ljubezni in hvaležnosti, globokega spoštovanja in verne vdanosti ter pokorščine do presvitlega Cesarja. Ta zastava s preleim trakom naj pa še tudi dalje poznim potomcem spričuje o domoljubju in verni vdanosti sedanjega rodú do preljubljenega Cesarja in cele cesarske hiše.

Ko izročujem blagoslovljeno zastavo šolski mladini — sklenem s poterjeno, vseskozi opravičeno pri-slovico:

Vse za Boga, cesarja, domovino! A. K.

Čegar je mladina, njega je prihodnjost.

V II. članku (prejšnji čas) spoznavali smo blagre poštenega ter bogaboječega mladenča. Zdaj pa čemo prevdariti vsa zla, ktera zadenejo malopridnega fanta; in ti so: huda vest ter žalostno serce, slabo ime pred svetom, nesreča v življenju in po smerti.

A.) Če že sploh grešnik nima mirú, kakor pravi sv. Duh, nima ga hudoben mladenec — gotovo ne. Po storjenem grehu oglasi se mladenču vest njegova, ki je glas božji, očitaje mu hudobijo doprineseno, kazaje na ojstrega sodnika božjega in žugaje mu z ostrimi kaznimi. To očitaje vesti ne preneha, ter mu sledí kakor senca njegovega telesa. Žalostno je njegovo serce, in tudi vse veselice sveta mu ne morejo vesti vpokojiti. Kakor siromak v pijači včasih pozabi svoje revščine, pa zopet streznjen še bolj občuti svojo revščino, — tako grešni mladenec zamore v veselici glas vesti nekoliko omamiti, pa se mu potem še huje oglasi, ker ta ogenj ne ugasne; červ ne umerje poprej, dokler ni z Bogom spravljen v zakramentu sv. pokore. Kaj na vesti ima pa še le tisti mladenec, ki nima le lastnih, ampak tudi

tuje grehe, kteremu vest očita, da je svojega tovarša pohujšal, da je nedolžnost v greh zapeljal in v veliko nesrečo in sramoto pripravil. Razuzdan mladeneč v eni uri več dušnih britkost in žalost ima, kakor jih je pa poprej imel v 10 letih.

B.) Slabo ime pred ljudmi je drugi delež hudobnega mladenča. Pa ljudje spoštujejo mladenča, ki spolnuje božje in cerkvene zapovedi, ki ljubi čednost, sovraži pa greh in se ogiba grešnih priložnost. Mladeneč pa, ki je vdan pregreham ter suženj svojih strasti, ni nikjer v čislih. Kao pač cení pijanca, prevzetneža, preklinjevacca, nečistnika? Nikar naj noben mladeneč ne misli, če je od premožnih staršev, da njemu ni treba po čednostih živeti; vsak mladeneč si mora po vzornem čednostnem življenju dobro ime, ter kredit pridobiti, si ga zaslužiti. Žal, da je dandanes toliko fantov, ki tega ne mislijo in si ne skerbé za dobro ime, kar je vendar velika dolžnost vsakemu kristjanu, in gorjé mu potem, če častni čut zgubi! Dirja od pregrehe do pregrehe, — izpusté ga iz ječe, pa tirajo ga zopet v ječo nazaj. Nekteri mladenči, zlasti zapeljivci nedolžnosti, si od sramote prevzeti ne vedó drugač pomagati, kakor da zapustivši domači kraj, gredó na ptuje, to pa zato, da bi se umaknili očitaniu sosedov, očitaniu zapeljanih žrtev.

Res, velika sramota je hudobnemu mladenču vedno za petami. Zgodi se tudi, da ljudje čislajo mladenča, čigar skrivne hudobije so jim neznane. Pa grešnemu mladenču naj ne bo to v tolažbo. Božje oko vidi namreč vse njegove pregrehe; in oster Sodnik jih bo pred celim svetom razodel in odkril, in takrat bode tak človek osramoten klical: „hribi pokrite me, gore padite na mé!“

C.) Hudobni mladeneč si pa tudi nakoplje nesrečo za vse dni. Hudobija človekova se kaže najbolj v nepokorščini do starišev; ta pa ima velike in žalostne nasledke. Zato pravi Mojzes: „Ako sin očeta in mater ne uboga, naj bode kamenjan.“ Sirah pa pravi, da kdor očeta žali in mater, je brezvesten in nesrečen človek! In kdor svojemu očetu ali materi kaj ukrade, in pravi, da to ni greh, je ubijavčev deležnik. Hudobija mladenčeva začunja se pri nepokorščini do staršev in se končá večkrat v velikih zločinstvih. Pa tudi kazen sledí nepokorščini in drugim pregreham mladenčevim! Kakšna kazen pa zadene takega mladenča in v kakšne nesreče on pade? Dokler je mlad, dobi še delo in zaslužek, pa ne varuje in ne hrani nič za stare dni, ter si misli, saj je še čas, saj bom lahko še kaj zaslužil. Ali dnevi mladosti hitro minejo. Ker hudobni mladeneč nima kredita in tudi ne dela, ne marajo nikjer zanj; kje pač marajo pri hiši za pijanca, preklinjevacca, nečistnika? Tako se potika hudobni mladeneč po svetu, po službah, pa če dalje gre, dalje mu kažejo, dokler ne pride v leta, v kterih ne najde lahko več službe, ker povsod pri rokodelstvu in pri kmetiji jemlje le mlade moči. Pride še kaka bolezen, prihranjenega denarja nima nič, obleko slabo: kdo ga bo potem oskerboval? Ne kaže mu družega, kakor, če je še kaj pri moči, dela iskati, ali pa vzeti v roke beraško palico, in iti od hiše do hiše kruha prosit.

In koliko je takih nesrečnih mladenčev? Poglejmo po velikih cestah rokodelcev in videli jih bomo na stotine nesrečnih starih fantov, kteri mnogi so bili v svojih mladih letih na Boga pozabili, pozabili pa tudi za stare dni si kaj prihraniti; toraj so na stare dni zanikeri in zapuščeni na duši in na telesu. Vprašajmo fante, ki gredo po veliki cesti, kakšno je bilo njihovo življenje v otroških in v mladeniških letih? Kak odgovor bomo dobili? Rekel nam bode tak postarni fant, ako je od-

kritoserčen: Zanikaren sem bil v božji službi, opuščal sem ss. zakramente. svojih staršev nisem vbogal, prijel in deržal sem se slabe družčine, vdal sem se strastim in hudobijam; pozabil sem na Boga, in Bog me je zapustil!

Poglejmo tudi v ječe, v kterih najdemo vse polno većinoma fantov in mož. „Kaj jih je tje pripeljalo? kaj družega, kot greh, smertni greh je storil. Nekteri pride v ječo zarad tatvine, največ pa zavolj pobojev, nekteri tudi zarad brezdelnega potepanja. Serce me boli, ko gledam te reveže, nejevoljne, osramptene, većinoma na duši zapuščene in zanikerne, ter jih kličem na pot spoznanja, pokore in kesanja. Mislim si, koliko jih je greh, prelomljenje božjih in cesarskih postav privedlo v ječe! Ali ni toraj res, da greh mladenča zelo nesrečnega stori?“

D) Še najstrašnejše je, ako taki mladeneč pade v obupnost in nesrečno smert, kar Bog obvari! Ako je mladeneč v mladih letih, pozabivši Boga, vdal se pregrešnemu življenju, prepusti ga Bog spridenim željam njegovega serca, ktere ga tirajo od greha do greha in se nikdar ne dajo nasititi. Ko se taki mladeneč postara, zapušča svet, vest mu očita velike hudobije, nima niti denarjev niti obleke in ne službe; toraj pristopi hudobni duh in mu navdihuje nezaupne misli, da potem zadosti terdno ne upa, da mu bo Bog potrebno dal in pomagal. Hudobni duh ga celo tira včasih v obupnost, ter misli fant, da mu Bog ne more ali noče več pomagati. Žal, da marsikteri obupa nad seboj, obupa nad prihodnjim preskerbljenjem, obupa nad zveličanjem, ter samega sebe usmertí! To pa je naj strašnejša nesreča!

Razun tega pa marsikteri grešni mladeneč stori nesrečno smert; nekteri pijanec obleži v grabnu, nekteri zanikeri obleži v kakem hlevi, in umerje brez ss. Zakramentov; tistega pa, ki je najbolj vaju pretepati se in jih je veliko otepel, nazadnje večjidel ubijejo. Žal le, koliko mladenčev stori tako nesrečno smert! O naj bi naši mladenči večkrat pomislili nasledke hudobnega življenja, kakoršni so: huda vest, ter žalostno serce, slabo ime pred ljudmi, nesreča v življenju, obupnost, oterpnjenost in velikrat nesrečna smert; — gotovo bi ne ukrenili in ne hodili po široki poti, ki pelje v pogubljenje, ampak raji bi stopali po ozki stezi zatajevanja ter lepega kerščanskega življenja, ktera pot pelje v večno življenje.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Slavnostni govor o priliki blagoslovljenja šolske zastave v Nevljah, rožnovensko nedeljo 1888.

(Govoril Ivan Zarnik.)

Draga mi šolska mladina!

Kar vsi želeli,
Dans smo prejeli —

Šolsko zastavo — mili nam dar!

Vsem, ki so dali,
Zá-nje dar'vali —

Sije naj vsikdar sreče jim žar!

Zdravi, premili,
Ki ste darili —

Enkrat dosezi, néba vas žras! —

Zá-nje molimo,
Ter jim recimo:
Plačaj ljubezen Bog vam do nas!

Carju v proslavo
Šolsko zastavo
Dans blagoslovil mašnik je nam. —
Živi Cesarja,
Bog. nam Vladarja:
Bog ga osreči — tukaj in tam! —

Ljubi mi učenci in učenke!

Kakor vam je znano, preskerbeli so nam blagi šolski dobrotniki in mile roké, oziroma vaši dobri starši, šolsko zastavo, ki je kaj zala. Bodi jim serčna hvala!

Oglejmo si, otroci, našo krasno šolsko zastavo! — Na jedni strani zremo milo podobo našega Zveličarja, ki gleda nad vse male, nedolžne otročiče. „Pustite malim k meni priti!“ rekel je Gospod, ko je vidno na zemlji bival. —

Tudi tebe, mila mi šolska mladina, kliče in vabi Jezus k sebi. Sliši Njega glas, in dal ti bode néba kras!

Podajte se, otroci, pod Gospodovo zastavo, in dal vam bode néba slavo! —

Na drugi strani zastave vidimo naslikano lepo podobo angeljskega mladeniča, sv. Alojzija, ki je zavetnik šolski mladini. Življenje tega svetnika vam je več ali manj znano. Priporočajte se mu in živite po njegovem izgledu!

Verhu šolske zastave blišči se nam križ, ki vsem nam pot je v paradiz.

Kedarkoli zremo v to sveto znamenje našega odrešenja, napaja nam dušo sladki up, da onstran groba čaka nas novo, boljše in srečnejše življenje. Gospod živi, je dokončal rešenje — ne straši torej groba nas trohnenje! —

Veselimo se torej, otroci, še enkrat rečem, radujmo se, da je tudi naša šola dobila zalo, dragoceno zastavo. Bodimo veseli, da smo prejeli, kar smo želeli! —

Mila šolska mladina!

Slavno mi občinstvo!

Današnja slavnost veljá v proslavo in veseli spomin na slavno 40letno vladanje našega premodrega, pobožnega, dobrotnega, pravičnega, mogočnega, preljubega, vsem skerbnege Vladarja in Cesarja Frančiška Jožefa I.

Govornik še nekoliko nadaljuje in postlednjič sklene s trojnaim slavoklicem na presvitlega cesarja.

Iz Novega mesta. Pobožnost za verne duše v vicah na dan zadnjega septembra je bila pri nas in v okolici tako obiskovana, da nihče ni take vdeležbe pričakoval. Še nikdar se ni za verne duše v vicah toliko obhajil in sv. odpustkov darovalo, kakor ravno 19. nedeljo po binškojih. Vsi spovedniki so imeli toliko opraviti, da tudi pri naj boljši volji se ni zamoglo vsem postreči. Zato jih je še nekaj prihodnji dan prišlo k spovedi iz tega namena. Iz tega smo pa tudi vsi spoznali, da sv. Oče so zares od sv. Duha razsvetljeni, ker dober izid vsih njih del očitno kaže božjo pomoč. Naj bi Njih ljubi Bog še mnogo let nam ohranil!

V Štangi 10. okt. 1888. V nedeljo smo obhajali 40letnico vladanja presvitl. cesarja Frančiška Jožefa I. in 100letnico, kar ima duhovnija samostojnega duh. pastirja. Zadnje ned. sept. je tudi tu prav veliko ljudi prejelo ss. zakramente, in to je gotovo pomagalo z odpustki marsikaki duši iz vic. — Zdaj že čez en teden lije. Povsod izvira vođa. Škoda se godí ajdi in grozdju.

Ljudje ne morejo nič delati. Bog pomozí! — 28. t. m. je tu shod ss. Šimna in Juda. — Letinja je srednja. — Velika sreča. M. S.

Iz Smlednika, 8. okt. (Nova kapela in oltar Lurške Matere Božje.) Veliko romansko cerkev imamo pri nas. V cerkvi so na vsaki strani tri kapele; v prvih dveh so stranski oltarji, na evangelijski strani v zadnji so pa stranska vrata, na nasprotni epistelski strani bila so pa slepa vrata in nad njimi slepo okno radi zvonika, ki se na ti strani naslanja na cerkveni zid. Da pa ta slepa vrata in slepo okno ni bil nikak kras za cerkev, je očitno samo ob sebi. Zato začne g. župnik premišljavati, kako bi se to odstranilo. Premišlja, in sklene tu postaviti Lurško Mater Božjo. Od začetka misli napraviti majhno, kar pri tleh, kakor je n. pr. pri sv. Jakobu v Ljubljani. Odloči se za priprosto leseno menzo, priprost lesen oltar. Stroški zato bili so proračunjeni na 600 do 700 gl. Premišlja pa še dalje praša za svet, in — sedaj človek kar ostermi, ko pride v veličastno Smledniško cerkev, ko zagleda gori visoko v zidu veliko dupljino iz kraškega kamenja, umetno posneto po Lurški dupljini, v nji pa krasen 2 metra visok kip Lurške Matere Božje. Sveta Devica počiva na skali in pod njo cvete divja roža, po jami pa se ovija beršlin, ki se ob robu zrašča v lep venec in svoje vejice še nekoliko po zidu razprostira, vmes pa raste gorska praprot in drugo zelenje poganja iz skalnih razpoklin. Pod dupljino pa je krasen res mojstersko izdelan oltar iz sivega isterškega marmorja v lepem romanskem slogu. (Delo Feliksa Tomana.)

Izvanredno lepo izdelan je antependij; robovi so pozlačeni, vmés pa se versté romanski rastlinski okraski. V srednjem medalijonu vložena je rudečkasta marmor-nata plošča, na njej sivkast križ umetno izdelan; v stranskih medalijonih so plošče iz rumenorujavega marmorja, na oglih pa so mali stebriči, ki na videz podpirajo menzo. Enako umetno je narejena klopica za svečnike, tudi na njej so rastlinski okraski in robovi lepo pozlačeni. Prostor med dupljino in oltarjem pa spaja lepa stena iz rudečega baržuna okrašena z zlatimi okrajki. Pred to steno pa stoji šest krasnih svečnikov in mej njimi ravno tak križ, vse v najlepšem soglasji; kanonske table v romanskem slogu in težka svetilna vse iz livarne Samassove so kras novemu oltarju. Po vsi kapeli pa je položen izborni chamot-tlak perve verste. Splošnji vtis je res velikansk. Posamni deli vsi popolni, vsi v soglasji; vse dragoceno, onega navadnega blišča, ki le oči moti, čez malo časa pa zgine, iščeš zaston), tu je vse terdno, terpežno, vse vredno hiše Božje.

Da se pa komu ne bode dozdevalo preveč hvale, in si bode stvar morda le bolj neznatno predstavljal, govore naj številke in opravičijo mojo terditev. Začnimo pri tleh! K oltarju pelje v kapeli ena stopnica visoka 15 cm., altar sam je visok 1 m., širok 60 cm. in dolg 2.50 m.; klopica za svečnike je visoka 20 cm., baržunasta stena pa meri na višavo 1.70 m., rob pri dupljini 50 cm., podstav za kip 70 cm., kip pa 2 m., nad kipom pa je še prostora v dupljini 1.30 m. in potem še rob pri dupljini 50 cm. Tedaj meri vse na višavo še čez 8 metrov — tedaj nikakor ne neznatno.

Ravno to dalo nam je pa povod, da smo imeli Rožnovensko nedeljo res prelepo cerkveno slovesnost, katera bi bila pa še veliko lepša, da je bilo vreme vgodno. Slovesna procesija, ki bi bila močno povzdigovala pobožnost vernega ljudstva, morala se je radi prevelikega dežja opustiti. — V saboto oznanjevalo je veseli dan vbrano priterkavanje zvonov in streljanje iz topičev. Toda še bolj veličastno, še veseleje peli so zvonovi

naslednji dan zjutraj, ko so na vse zgodaj pozdravljali Kraljico nebes in zemlje. Kljubu slabemu vremenu ljudstvo od vseh krajev vrè skupaj, ne dež, ne slaba pot, tudi ne mogočno se derveči valovi sicer bistré Save ne zaderžujejo pobožnega ljudstva, da pohiti v Smlednik in počastí Njo, ki je rekla Bernardki: „Brezmadežno Spočetje sem.“ Zvonovi odzvoné in mnogo duhovnov spremlja ob 10ih k novopostavljenemu oltarju milostnega g. stolnega prošta dr. Leonarda Klofutarja. Pred oltarjem zapoje celebrant s krepkim glasom: „Adiutorium nostrum in nomine Domini“ in izborni mešanici kor odgovarja. Ko je blagoslovljen križ in podoba Marije Device in pertovi na oltarji, začne duhovni peti litanije Matere Božje; pevci odpevajo. Ali ljudstvo je navdušeno, ne more se zderžati, polno, kipeče serce hoče duška in vse začne peti in prositi Lurško Marijo, da naj prosi za nas pri svojem Sinu, da se nas usmili. Veličasten prizor, ki se ne da popisati, pač pa čutiti.

Po odpetih litanijah gre gospod proštna prižnico in opiraje se na Lurške dogodke razlaga po rožnem vencu, kdo je pravi Marijin otrok — namreč on, ki je podoben Jezusu; Jezusu pa je podoben, kdor ga posnema v njegovih čednostih, kdor je ponižen, kakor je bil On, ki je prišel na svet; kdor je pokoren, kakor Marija, ki je nesla dete Jezusa v tempelj, kar premišljujemo v veselem delu sv. rožnega venca. Drugič je pravi otrok Marijin, kateri z Jezusom terpi, se zatajuje, prenaša voljno svoje križe le iz ljubezni do Boga, posnemaje Jezusa, ki je terpel za nas grešnike na kar se spominjamo v žalostnem delu sv. rožnega venca. Tisti tedaj je pravi Marijin otrok, ki je ponižen, pokoren, voljno terpi vse za Boga in se podverže terpljenju iz ljubezni do Njega. Tak človek tedaj je podoben Jezusu, je otrok Marijin, in zato tudi smé upati, da se preseli enkrat v sveta nebesa, kakor je Jezus po svojem vstajenju zmagovito šel gori, kjer sedi na desnici svojega Očeta in kamor je vzel tudi svojo Mater, kar premišljujemo v častitljivem delu sv. rožnega venca. Potem govornik še opominja pričujoče k molitvi sv. rožnega venca po želji sv. Očeta, in jim poklada na Serce pravo češčenje, pravo detinsko zaupanje do Lurške Matere Božje.

Ljudstvo poslušalo je zvesto, ne kašljanja, ne gnetenja ali ropotanja ni bilo slišati; vse je verno zerlo v gospoda govornika in pazilo, da bi ne zgrešilo tudi ne ene besedice. Po pridigi je milgsp. proštna imel sv. mašo, med obilno azistenco. Pri altarji Lurške Matere Božje pa je domači gosp. župnik prvi opravil sv. daritev za njemu izročene ovčice. Po sv. maši bila je zahvalna pesem v zahvalo za veliko milost, ki jo je nam dodelil predobrotljivi Bog. Tudi petje bilo je izborno, in nič ne pretiravam, ako terdim, da so pevci prekosili sami sebe. Povsod je bilo veselje, povsod navdušenost, povsod ljubezen do Marije Device. Popoldne je bil rožni venec in pete litanije. H koncu naj omenim še nekaj. Kakor sem rekel, nameraval je gosp. župnik postaviti oltar in Lurško Mater Božjo v dupljino, pa vse priprosto, in troški bi bili znašali 600—700 gld.; in ta svota bila je obljubljena, da se izplača; obrnilo se je drugač. G. župnik sklene narediti kaj lepega, kaj popolnega, in si misli, plačalo se bode že tako ali tako, saj je za Božjo čast. Tako se je tudi delalo in stroški so narasli na 1600 do 1700 gld. G. župnik oznani darovanje; ali pred desetim opravi pride nekdo k g. župniku in pravi, da naj darovanje izostane, kajti našel se je človek, ki bo do malega vse troške poravnal. Iz tega se vidi tedaj, da naše ljudstvo ni napačno ljudstvo, res da ni vse, kakor bi imelo biti, ali vprašam: kje pa je? Sad duhovnih vaj, ki so bile v zadnjih treh letih dva-

krat, kazal se je že takrat, kaže se še sedaj. Tebi, blagi dobitnik, naj pa večni predobrotljivi Bog stoterno poplača, kar si storil za čast Božjo, za čast Marije Device; tu imaš zaklad, ki ga ne sné ne ruja ne molji, in ki ga tatovi ne ukradejo. Tudi tebe storila bo Marija srečnega, če ne tu, pa vsaj tam, kakor je obljubila ubogi Bernardki. —

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.
(Dalje.) Popoldne šla sva iz mesta skozi vzhodnje vrata v goro „Subasio,“ k tako zvanim „Carceri San-Francesco,“ k ječam sv. Frančiška. Pot je nova in lepo speljana ob visoki gori, razgled veličasten po raju podobni umbrijski in špoletanski ravnini, obdani z velikanskimi panogami apeninskih gorá. Samostan, „ječe sv. Frančiška“ je visoko v grozovitem gorskem velikem koritu, polovica ga je v živo skalovje izsekanega, prednja polovica pa poleg prizidana, kakor lastovičje gujezdo k skalovju. Velikansko gorovje okolo je vse golo, kolikor je gore, strahovito divje-romantično gorsko korito je obzidano in samostanska lastina, tu pa med silnimi skalami, prepadi in tokavami rastejo košate bukve, cerovina, hrasti i. t. d. V samostanu bivajo pobožni redovniki sv. Frančiška I. reda, kakor puščavniki. Na dvorišču pred cerkvico je čudežni vodnjak, ki je po molitvi sv. Frančiška dobil vodo, jako dobro vodo. Že mnogo boleznih je po nji čudežno dobilo ozdravljenje. Cerkvica je še v onem priprostem stanu, kakor jo je vstanovil sv. Frančišek. V jedinem oltarju je slikana podoba križanega Jezusa iz časa Frančiškovega. Zada, oltarju nasproti, je revni stan redovnikov, v katerem je svetnik s svojimi prvimi redovnimi tovarši molitve opravljal, kadar je bival v tej sveti samoti. Iz te cerkvice se gre v kapelico D. Marije; tu je bila osebna molitvenica sv. Frančiška; slika Božje Matere je tista, pred katero je svetnik pobožnosti opravljal; pravijo, da je večkrat z njim pogovorila. Tu se po ozkih stopnicah in nizkem hodišču gre v majhen prostor; tukaj je omrežena ravna skala, ki je bila postelja sv. Frančiška; pri zglavju je komad dreva, na katerem je svetnik imel glavo položeno pri spokornem počitku. — Počitek — terpljenje. Dovolijo na to posteljo leči, samo treba čevlje izuti. Iz prej omenjene Marijine kapelice peljejo ozke stopnice v malo votlinsko kapelico, tu je v ormariču tista bridka martra, ki jo je sv. Frančišek vedno seboj nosil in z njo v roki pokoro oznanjeval; po smerti svetnikovi vzel jo je neki kardinal seboj v Rim, v spomin; ali v Rim donesena je odmah zginila in še tisti dan se je našla na starem mestu pri Asisu. Vsa tri mala svetišča, sedaj opisana, so izsekana v živo skalo in tako s hodišču in stopnicami med seboj v zvezi. Od postelje sv. Frančiška se pride ven nad strašen prepad. Samostan je prvotne in puščavniške oblike; priprosta, večinoma v živo skalo vsekana obednica je napravljena od sv. Bernardina Sijenskega. Mnogo svetnikov, blaženih in pobožnih redovnikov Frančiškovih je v tej sv. samoti ostro-spokorno-sveto živelo. Istinito sveta puščava. Kakor je sv. gora Alverna Kalvarija sv. Frančiška; tako je ta gorska samota Frančiškova oljska gora: kraj molitve, premišljevanja in spokornih težav — pa tudi tolažila in poterditve iz nebes.

O poli šestih popoldne dojdeva nazaj doli v mesto Asisi. Kdor pride v blaženo mesto Asisi, naj nikar ne pusti iti v to sveto puščavo, naj se potruzi uro hoda po zanimivih puščavskih višinah na ona znamenita svetišča; tu je ním, toda živo preširljiv misijon. — Obiskala sva v drugič trojno baziliko in v nji prečastiti grob sv. očeta Frančiška. Potem se podala doli v ravnino k mili Porcijunkuli, obiskala staro in slavno sve-

tišče Kraljice angeljev, v veličastni baziliki v mraku opravila večernice in sklep.

23. septembra vstala sva ob treh po polnoči in bila pri sv. maši v cerkvi Porcijunkuli; med sveto mašo sem prejel Njega, kateri je vidno s svojo deviško Materjo Marijo v to svetišče iz nebes prišel s trumo angeljev k sv. Frančišku, in mu je podelil popolni odpustek, — prejel sem Njega tam, večno Ljubezen, ravno tam in z onega oltarja, kjer ga je serafinski svetnik prejemal v presv. Zakramentu oltarja. Tukaj se vsaki dan zadobi popolno pomiloščenje, odpustek Porcijunkula. Svete maše se vedno od ranega jutra do poldne opravljajo v malem svetišču, pa tudi na mnogih oltarjih v veliki baziliki. Poleg slavne bazilike je velikiški samostan č. oo. frančiškanov observantov; veliko število mašnikov I. reda je tukaj; mnogo mašnikov romarjev, redovnih in svetovnih, iz jutrovih dežel, iz Španije, Italije, Francoske, iz Nemčije in s Poljske se vsaki dan tu nahaja. Rekli so: iz Slovenije, Hervaške in Ogerskega jih pride naj manj svečeniškega in svetnega stanu, zbog tega tu nobenega apostoljskega spovednika za slovenski jezik ni.

Obiskala sva dalje nekdanjo celico, sedaj kapelica, pri vhodu iz bazilike v zakristijo, na levi strani blizu velike prezbiterije. V tej celici je sv. oče Frančišk bival pri ljubljani Porcijunkuli, v nji je zveličano v Gospodu zaspal in se preselil v nebesa. Nad oltarjem stoji znameniti kip svetnika, izdelan taki po njegovi smerti od umetnika, ki je sv. Frančiška še živega na svetu poznal in ga v tem kipu zvesto in njemu popolno podobno izobrazil. V tem oltarju počiva tudi njegovo serafinsko serce. Bila sva na vertu s čudovitimi vertnicami, ki so se čudežno spremenile iz ternja; po ternji se je svetnik v skušnjavi premikal in ga porosil s svojo kervjo; v tistem hipu je ternje postalo zlahtna vertnica in pricvetele so bele in rudeče vertnice; znamenje sv. čistosti in mučeništva za njo. Toda samo na tem mestu ostane vertnica, drugam presajena postane zopet divje ternje.

Velika bazilika je dolga 55 in široka 30 sežnjev, v romanskem slogu umetno zidana, s stebrovi v tri ladije razdeljena; ima pa podobo križa, sredi povprečnic križa se vzdiguje veličastna in visoka kupola; pod njo stoji prvotna mala cerkva Porcijunkula. V sredini veličastne prezbiterije stoji krasni marmorni oltar, zadaj je redovni kor, nad njim na polokrogli steni je velelepa slika Device Marije brez madeža izvirnega greha spočete, ktera je patrona, zaštitnica vseh treh redov sv. Frančiška serafinskega. V vsaki stranski ladiji je po šest čudolepih kapel, v njih umetne slike na stenah in umeten marmorni oltar.

Oh, kako težko se je ločiti s tega preljubega, sve-tega in milostnega kraja. Jezus je obljubil sv. Frančišku, da karkoli bode kedo v tem svetišču pravičnega prosil, bode vse zadobil. Toliko se mi je priljubilo to veliko svetišče bl. Device Marije in sv. očeta Frančiška, da sem vsak dan v duhu v njem in vselej se duša čudovito oživi, pogreje in za dobro omehči. Pri poslovljevanji bi se bil močno plakal; ali neki čut mi je kazal, da bom še prišel osebno na ta presveti kraj. — In odšel sem potolačen.

Poli desetih sva se podala prepevaje „Zdrava morská Zvezda“ po bližnjem potu poleg železnice proti mestu Folinju. V prvo greva v mesto Špelo, ki stoji na prijetnem hribu poleg velike ceste; obiščeva malo, revno cerkvico pod cesto in greva dalje med lepimi drevoredi, in dojdeva o 3 1/2 uri popoldne v mesto Folinjo, ki stoji v krasni ravnici. Tu se stekajo tri velike ceste: iz Rima, Ankona Lorete, Florenca-Ferudžije; ravno tako tri železnice. Prvo sva obiskala lepo cerkvo D.

Marije 7 žalosti. Potem šla v velelepo stolno cerkev, ktera je zidana v izvrstni podobi križa; nad njo se vzdiga prijetna kupola. (Dalje nasl.)

Marija pomagaj!

Pomagaj, ljuba Mati,
Marija vsmiljena!
Pomagaj zmagovati
Mi strast in satana.

Ker vedno zalezuje
Peklenska me pošast;
Napada, zapeljuje,
Dobiti me v oblast.

Želeč me odločiti,
Od mojega Boga.
Za saboj potegniti
V kraj ognja večnega.

Devica o preblaga,
Prihiti na pomoč!
Ne pusti, da me zmaga,
Sovražna strašna moč.

Darujem, Mati mila,
Se vsega Tebi v dar.
Da bodeš me branila,
Kot svojo lastno stvar.

Pomagaj mi dospeti
Kdaj srečno v sveti raj.
Kjer bom zamogel peti
Ti slavo vekomaj.

A. V.

Ježčeku.

Revček sem, šibak in mlad,
Ježček! Tebe imam rad,
Rad neizrečeno,
Stvar tako nobeno.

Kak bi rad te ne imel?
K nam si iz nebes prišel,
Za nas češ terpeti,
Nam nebó odpreti.

Res, prav res te rad imam
Ljubi Ježček! — vse ti dam:
Serčice pobožno,
Serčice nedolžno.

Ti ga v lasti sam imej,
Ljubi Ježček! in vselej
Varuj me, povsodi
Ti pri meni bodi.

Kak ti serčice žari!
Ježček moj, za vse ljudi,
Vse v nebesa vabiš,
Nikogar ne zabiš.

Ah! ne zabi še na mé;
V svoje sveto Serčice
Me zapri, zakleni:
Blagor blagor meni!

Radoslav.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

(Splošnji namen za mesec vinotok (oktober).)

a) Glavni namen:

Spreobrnjenje Kitajskega.

b) Posebni nameni:

27. *S. Sabina.* Kmečki stan. Mnogo taci, ki so brez zaslužka, službe in stanovanja. Več ženinov in nevest. Osvobojenje od prisiljene, duši nevarne okolice.

28. *Ss. Simon in Juda.* Razširjanje molitvenega apostoljstva med moškimi. Mnogo učiteljev in učiteljic.

29. *S. Narcis.* Naši vojaki. Zabranjenje mešanih zakonov. Več sirot in na pol sirot. Nekaj nekatoličanov. Več tergovcev.

30. *S. Alfons Rod.* Cerkveni služabniki in pomočniki mašnikov. Nek od nevernih Evropejcev zatert misijon v srednji Afriki.

31. *S. Volfgang.* Bezenška škofija. Severo-Češka. Vse poslana, a še ne uslišane zadeve. Mesca oktobra umerli in oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli mesca novembra.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Prijatelj, bolan na nogi, za pomoč. — Za odvrenjenje nesreče pri domači živini. — Mladeneč, ki je zabredel na slabo pot pregrehe in je strasti hudo udan; torej je vam, blagi bratje v Kristusu, prav iskreno priporočen v molitev k časti Naše ljube Gospé presv. Serca, naj bi mu ona sprosila milost spreobrnjenja in sprave z Bogom, da bi zapustil pregrešno pot, ter se vernil na stezo čednosti. — Neka mati priporoča svojo bolno hčerko v bratovsko molitev N. lj. Gospé in sv. Jožefu. — Razdjanje grešne zaveze.

Zahvale.

Priporočila sem se presv. Jezusovem Sercu, Naši ljubi Gospé, sv. Antonu in sv. Deodatu, da bi srečno zveršila sprejemno skušnjo, ter sem obljubila, da bom zahvalo v „Danici“ naznanila. Serčno hvaležna za prejeto milost s tem storjeno obljubo spolnim. T. V.

Na prošnjo M. B., na Brezji, sv. Jožefa in družih svetnikov se mi je 12 lét hudo bolna noga popolnoma ozdravila, za kar večna hvala Bogu, M. B. in njegovim svetnikom!
M. M.

Večkrat sem bil v važni zadevi, v kupčijski zadregi, in sem zaupno s prošnjo klical k presv. Devici Mariji Pomočnici in sv. Antonu Pad., ter obljubil očitno zahvalo, ako se na njeno priprošnjo reč zame vgodno reši. Kakor nikogar, tako tudi mene nebes Kraljica ni preslišala: pomoč mi je dospela, in jako izversten vspeh. Zato čast in hvala Mariji Pomočnici in svetemu Antonu.

Iz Savinske doline sv. Terezije dan 1888.

Ivan P.

Bila sem v časnih zadevah (v gmotnem oziru) zelo v hudih stiskah in si nisem vedela pomagati; začela sem pa se priporočevati N. lj. Gospé presvetega Serca Jezusovega in sv. Jožefu za pomoč, in pred podobo Marije sem obljubila po „Danici“ zahvalo razglasiti, če bom uslišana, ter sem še dalje molila.

In zares se mi je v nekaterih tednih tako očitno vse srečno in dobro izišlo, da spoznam v tem uslišanje svoje prošnje na priprošnjo N. lj. Gospé in sv. Jožefa; zato s tem tudi svojo obljubo spolnujem, naznanujoč očitno zahvalo za to veliko dobroto.

Braslovče, mesca vinotoka 1888.

Marija S.

Zahvala in prošnja.

Da zamujeno popravim, se prav priserčno zahvaljujem Naši lj. Gospé, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. za njih varstvo in pomoč v pretečenem šolskem letu, posebno o nalezljivi bolezni. Priporočim pa še nadalje sebe in sebi izročene, da bi bili obvarovani po njih prošnji vsega zla na duši in na telesu, še posebno pa, da bi bili učenci zdravi in da bi se zamogli dobro učiti.

A. B.

Kdo je zoper versko šolo?

Kdor ti sméši vero sveto,
Pohujšuje svét — mladino,
Kdor resnico razodeto
Tare, psuje s „pritiklino;“

Kdor se maše rad ogiblje,
In svetiščem herbet kaže,
A klopi pa v kerčmah riblje,
Po duhovnih mlati, laže;

Kdor kot sove, nočni čuki,
Dére se 'z ponočnih lukenj,
„Terdi, da katoljški uki“
So iznajdba „černih sukenj;“

Kdor, gojitelj ko mladine,
Rad po pivnicah pohaja,
Tam za „blagor domovine“
Kvarte meče in razsaja.

Narodnost kdor v zvezde kuje,
Svéto vse čerti, prezira;
A če kmetu kaj posluje,
Ga prav „národno“ odira.

Kdor je danes med Slovenci
Narodnjak od nog do glave,
Jutri že v nasprotni senci —
Za denar, peščico slave.

Kdor ima „predolge perste,“
Vsi zvijačniki, sleparji

Laži-liberalne verste,
Vsi nedolžnosti mesarji.

Vsi napihnjeni mehovi,
Ki modróst jemljó iz „Presse“,
Ki so „moški“ v šoli novi,
Kdaj, kako, čemu? — to vé se.

Vsi lučnjaki, ki po lastni
Krivdi imajo le „smolo“,
To nasprotniki so strastni,
Ti so zoper versko šolo! —

„*Experto crede Ruperto.*“

Listek za raznoterosti.

Novosti. „Drobtinice XXII. letnik.“ Vredil dr. France Lampe, profesor v bogoslovju, vodja v Marijanišču. Izdala „Katoliška družba“ za Kranjsko 1888. — Ta knjiga z 244 stranmi, na čelu s prelepo podobo Marije, pomočnice kristjanov, kakor je v ljubljanskem Marijanišču, je v vsakem oziru zares vredna Slomšekovih „Drobtinic“ in le želeti je, da bi se prav obilno razširila med slovenskim ljudstvom. Darovana je premilostljivemu knezu škofu dr. Jakobu Missiu. Obseg je vseskozi djansko-podučljiv, ginljivo-mičen in blaživen.

Pervi del obsega 7 postnih pridig škofa Antona Slomškega; drugi ima skladatelja Greg. Raharja; 25letnico škofa dr. Jakoba Missia; 25letnico Radoslava Silvestra. Tretji obširniji del obravnava zlato mašo sv. Očeta Leona XIII. Cesarjevo 40letnico itd. Pesniški oddelek, precej obširen, tudi vedrilni pouk je primérno zastopan. Lična knjiga utegne marsikoga privabiti, da pristopi k katoliški družbi, ker udje „Drobtinice“ dobivajo brezplačno. Naj tedaj bodo nove „Drobtinice“ gorko priporočene.

Zahvala. Gospod Leopold Tratnik, pasar v Ljubljani, podaril je blage duše, lep, dragocén križ naši šolski zastavi.

V imenu šolske mladine in cele občine izreka mu naj serčnijo zahvalo.

Nevlje, 15. vinotoka 1888.

Ivan Zernik,
učitelj.

Ljubljančanje v rožnovenskem mescu o večerih prav pridno cerkve obiskujejo, ter se po priporočilu sv. Očeta vdeležujejo molitve sv. rožnega venca.

Kazališča vedno goré! One dni je zopet v Bruslju v „Théater du Parc“ med igranjem začelo goretí ter je ogenj samo neki igravki za več tisuč frankov lišparije pokončal!

Rim. O svojem potu v Rim je pruski cesar, akoravno protestant, s spoštovanjem obiskal svetega očeta Leona XIII; 12. t. m. ob 1 uri in 35 min. se je cesar pripeljal v Vatikan, pa ne kje v vozu kralja Humberta, ampak v svoji lastni dvorni kočiji, ki so jo po cesarjevem ukazu pripeljali iz Berlina. V začetku je papež sam govoril s kraljem, potem je pristopil tudi njegov brat, princ Henrik. Ob 3eh in 40 min. je cesar s princem Henrikom zapustil Vatikan.

Zahvala.

Za mnoga preblaga čestitanja od raznih strani oziroma na 70letnico in imendan naj serčnejša zahvala, Bog plačaj vsakemu v naj večí meri. Naj smem prositi, da bi te verstice veljale za odgovor in zahvalo, ker v zadregi s časom ne morem posebej vsacemu pisati in se tako zahvaliti, kakor želim in ne dopovedati, kar čutim.

Vrednik.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. g. župnik J. Mrak 3 gld. — „Anonymus“ 5 gld. — C. g. Šim. Kosmač 4 gld. — G. F. X. G. 10 gld. — Bl. g. svečar Oroslav Dolenc 5 gld. — Iz Preserji 2 gld. — Č. g. župnik Ant. Fetih Frankheim 3 gld. — Čast. g. benef. Fr. Arhar 5 gld. — Neka dobra roka 40 kr. — L. D. 50 kr. — Čast. g. župnik Mat. Preželj 5 gld. — Č. g. župnik Št. L. Ant. Hočevnar 4 gld. — M. M. 1 gld. 50 kr. — Prečast. g. župnik Fr. Karun 5 gld. — „Za vezilo“ 1 gld. —

Za mizo iz kuhinje prišel si,
Kar prav serčno me res veseli,
Napredka lepega znamnje je to,
Nasiteni gotovo Ti slavo pojó,
Da prazna nikdar miza ne bila,
Dobrotna prijateljv roka daj mila! 12 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik Mat. Preželj 2 gld. — Čast. g. duh. pastir Prim. Peterlin 5 gld. — Iz fare Ježice 19 gld. 30 kr. — Ana Merzlikar 13 gld. 82 kr. — V. č. g. župnik Fr. Karun 18 gld. — Č. g. A. Koblar, kaplan v Mengšu, 15 gld. — Čast. g. J. Šlakør, kaplan v Boštanji, 23 gld.

Za Marijanišče: Iz Preserji 1 gld. — Č. g. Poličar župnik 50 gld. — G. Požar Ant. nadučitelj 1 gld. — „Pustite malim k meni“ 10 gld. — Č. g. J. Mikš 2 gld.

Za Don-Boskov misijon: Neimen. Z. V. 10 gld., „da se kmalo pošije.“ — Č. g. Fr. Arhar 5 gld.

Za cerkev Jezusovega prest. Serca: Čast. g. župnik Mat. Preželj 4 gld.

Za spominek r. g. Jož. Jeriča: Gosp. Miroslav Anžlovar 5 gld.

Za pogorelce v Ratečah: Č. g. Šim. Kosmač 3 gld.

Za pogorelce na Vinici: Č. g. Šim. Kosmač 3 gld.

Za kak dober namen: Č. g. A. H. 1 gld.

Za afrikanski misijon: Marija Gerjol 1 gld.

Za sv. Očeta: Neimenovan 3 gld.

Za razširjanje sv. vere: Iz Preserji 1 gld.

Za sirotišnico v Kočevji so darovali p. n. gosp.: J. Rozman, mestni župnik v Ljubljani, 5 gld. — J. Jarec, vikar v Libušnji, 2 gld. — Mil. g. prošt in protonotar dr. Jan. Šust v Terstu, 10 gld. — Matej Tavčar, župnik v Žužemberku, 10 gld. — Jesu, misericordiam! Iz Istre 1 gld. 20 kr. — Čast. g. župnik Ant. Fetich-Frankheim Iz Preserji 1 gld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Fr. P.: Prav serčna hvala za spomin in za int., ki se bojo opravile! —